

Decizii relevante

Secția a II-a civilă

[1]. Incidența procedurii necontencioase în cursul desfășurării procedurii insolvenței

Index tematic: insolvență

Legislație relevantă: art. 42 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență

Rezumatul problemei de drept:

Cerere de obligare a fostului administrator special al debitoarei să predea documentația și cheile de acces noului administrator special. Pentru soluționarea cererii de permitere a accesului în incinta debitoarei și de obligare la predarea documentației debitoarei, sunt aplicabile, în măsura în care nu contravin, prevederile art. 527-537 NCPC (procedura necontencioasă).

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția a II-a civilă

Decizia civilă nr. 121 din date de 24 martie 2022

Prin încheierea din 29 septembrie 2021 pronunțată în dosarul nr. xxxx/xxx/2017 Tribunalul a dispus următoarele:

În ceea ce privește contractul de cesiune intervenit între B.C. SA și A, s-a luat act de faptul că administratorul judiciar al debitoarei S.C. G. S.A. a întocmit tabelul preliminar al creanțelor actualizat, potrivit căruia A figurează în calitate creditor, s-a luat act de faptul că administratorul judiciar CITER Filiala B. SPRL a publicat în Buletinul Procedurilor de Insolvență tabelul preliminar de creanțe actualizat, din care rezultă faptul că A are calitatea de creditor și a dispus citarea acestuia în această calitate.

În ceea ce privește cererea formulată de CITER Filiala B. SPRL, prin care se solicită judecătorului sindic, în temeiul art. 57 alin. 14 din Legea nr. 85/2014, să se ia act de faptul că a fost desemnat în locul CITER Filiala B. un nou administrator judiciar, practicianul în insolvență B și Asociații, și se solicită și aprobarea unui onorariu în cuantum de 104.000 euro, 4000 de euro pe lună, aferente celor 26 de luni de mandat, pentru perioada 25 aprilie 2019 – 30 iulie 2021, s-a luat act de faptul că la data de 8 iulie 2021, în cadrul ședinței Adunării Generale a creditorilor debitoarei S.C. G. S.A., cu votul a 50,41% din total Masa credală și 55,51% din totalul creanțelor prezente a fost desemnat în calitate de administrator judiciar al societății S.C. G. S.A. practicianul în insolvență B și Asociații, conform procesului verbal al adunării creditorilor numărul 3969 din 8 iulie 2021. Față de dispozițiile art. 57 alineatul 7 din Legea nr. 85/2014, a prorogat punerea în discuție a cererii formulate de CITER Filiala B. SPRL de a se lua act că a fost desemnat în locul acestuia practicianul în insolvență B și Asociații și de aprobare a onorariului solicitat, după soluționarea contestațiilor formulate împotriva procesului verbal al Adunării creditorilor numărul .../8 iulie 2021, interpretând, per a contrario, dispozițiile articolul 57 alineatul din Legea nr. 85/2014, constatând că în speța de față decizia Adunării creditorilor este contestată.

S-a luat act de faptul că avocatul administratorului special C, menționează că își restrânge obiectul cererii la primele două puncte, în temeiul dispozițiilor art. 45 lit. e) din Legea nr. 85/2014 coroborat cu dispozițiile art. 56 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2014.

Împotriva acestei încheieri a declarat apel în termen legal creditorul A, criticându-l pentru nelegalitate și netemeinicie, solicitând admiterea apelului, anularea în parte a încheierii de ședință din data de 29 septembrie 2021, respectiv în ceea ce privește soluționarea de către judecătorul sindic a cererii formulate de administratorul special C în contradictoriu cu A și trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe.

Analizând fondul apelului, Curtea a constatat că prin hotărârea AGOA a debitoarei SC G. SA din 22.06.2021 apelantul a fost revocat din funcția de administrator special, și a fost desemnat noul administrator special C.

Prin încheierea apelata judecătorul sindic a obligat apelantul să permită accesul noului administrator special în sediul debitoare și să predea acesteia documentele societății debitoare.

Curtea are în vedere că măsurile dispuse de judecătorul sindic reprezintă măsuri materiale de punere în executare a hotărârii AGOA din 22.06.2021, în condițiile în care apelantul nu a probat că a solicitat și obținut suspendarea executării acestei hotărâri, și prin urmare, prin dispoziția instanței nu s-a stabilit un drept potrivit față de apelantul A.

Curtea a avut în vedere ca potrivit art. 42 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 teza a II-a, în toate celelalte cazuri se aplică dispozițiile din Codul de procedură civilă referitoare la procedura necontencioasă, în măsura în care nu contravin unor dispoziții exprese prevăzute de prezenta lege.

Astfel, pentru dispunerea acestor măsuri de natură materială, judecătorul sindic nu analizează și nu stabilește existența sau inexistența vreunui drept care să poată fi opus fostului administrator special, legalitatea și temeinicia hotărârii AGOA putând fi examinate pe o altă cale, respectiv a acțiunii în anularea acesteia.

În concluzie, pentru soluționarea cererii de permitere a accesului în incinta debitoare și de obligare la predarea documentației debitoare, sunt aplicabile, în măsura în care nu contravin, prevederile art. 527-537 NCP.

Potrivit art. 532 alin. (1) NCP, cererea se judeca în camera de consiliu, cu citarea petentului și a persoanelor arătate în cerere, dacă legea o impune. În caz contrar, judecata se face cu sau fără citare, la aprecierea instanței.

Prin urmare, chiar dacă instanța a dispus comunicarea către fostul administrator special a cererii, în mod temeinic a apreciat că față de obiectul acesteia, nu se impunea citarea acestuia în vederea judecării cererii.

Fata de aceste considerente apelul a fost respins ca neîntemeiat.

[2]. Suspendarea executării măsurii dispusă de administratorul judiciar

Index tematic: insolvență

Legislație relevantă: art. 123 alin. (1); art. 59 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență

Rezumatul problemei de drept:

Aspectele examinate în cadrul cererii de suspendare a executării măsurilor dispuse de administratorul judiciar.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția a II-a civilă
Decizia civilă nr. 101 din date de 23 martie 2022

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului ... – Secția a II-a civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal la data de 27.07.2021, sub nr. de dosar xxxx/xxx/2021/a2, Compania Națională „A.P.M.” S.A. C. a formulat contestație împotriva măsurii administratorului judiciar al societății debitoare G.xx COM S.R.L., Prime I.P. S.P.R.L., de denunțare unilaterală a Contractului nr. .../15.04.2021, solicitând anularea și suspendarea executării acestei măsuri, cu obligarea intimatului la plata cheltuielilor de judecată constând în taxă judiciară de timbru.

Prin sentința nr. 20/2021, pronunțată la data de 29 iulie 2021, Tribunalul ... – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a respins cererea formulată de contestatoare de suspendare a măsurii denunțării unilaterale a contractului nr. .../15.04.2021 luate de administratorul judiciar al debitoarei, motivat, în esență, de faptul că în cauza de față contestatoarea nu a făcut dovada urgenței printr-o pagubă iminentă și ireparabilă și de împrejurarea că nu este îndeplinită condiția aparenței în drept în favoarea contestatoarei.

Astfel, judecătorul-sindic a reținut că măsura administratorului judiciar de denunțare unilaterală a contractului nr. .../15.04.2021 a fost luată cu respectarea dispozițiilor legale în ceea ce privește respectarea termenelor și a condițiilor denunțării, însă a arătat că nu poate verifica dacă decizia administratorului judiciar este oportună din perspectiva maximizării averii debitoare, aceasta reprezentând o decizie managerială.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel în termen legal contestatoarea Compania Națională „A.P.M.” S.A. C., solicitând admiterea căii de atac promovate și schimbarea în tot a hotărârii atacate, în sensul admiterii cererii de suspendare a măsurii administratorului judiciar de denunțare a contractului nr. .../15.04.2021.

Analizând sentința atacată prin prisma motivelor de netemeinicie invocate, Curtea a constatat că apelul este neîntemeiat, pentru motivele care urmează:

În cadrul prezentei proceduri, de pronunțare asupra suspendării executării măsurii de denunțare a contractului încheiat cu contestatoarea, instanța nu poate examina legalitatea însăși a măsurii de denunțare, ci trebuie analizat doar dacă, prin prisma prevederilor legale incidente, se impune sau nu suspendarea măsurii dispuse de administratorul judiciar.

Întrucât suspendarea de către judecătorul-sindic a măsurii dispuse de administratorul judiciar vizează exclusiv desfășurarea procedurii de insolvență, nu se poate analiza pe fond raportul dintre cele două legi speciale care au incidență asupra raporturilor contractuale, respectiv Legea nr. 99/2016 și Legea nr. 85/2014.

Se observă că, în cauză, administratorul judiciar a dispus măsura denunțării contractului de furnizare încheiat cu debitoarea în considerarea pierderilor financiare pe care debitoarea le va cumula în mod cert în continuare urmare a executării contractului.

În acest fel, administratorul judiciar a făcut aplicarea prevederilor art. 123 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, care menționează că, în vederea creșterii la maximum a averii debitorului, administratorul judiciar poate să denunțe orice contract atât timp cât acesta nu a fost executat în totalitate sau substanțial. Or, în cauză, executarea contractului a început la data de 01.05.2011, iar denunțarea s-a produs începând cu data de 16.08.2021, nefiind încă executat într-o măsură substanțială.

De asemenea, trebuie avut în vedere că administratorul judiciar este cel căruia îi revine atribuția, conform art. 58 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 85/2014, de a examina

situația economică și activitatea debitorului, așa încât acesta este singurul în măsură să aprecieze condițiile în care menținerea unui contract în curs de executare va agrava starea de insolvență deja existentă.

Prin urmare, în cauză se constată că administratorul judiciar a dispus măsura denunțării având în vedere situația economică a debitoarei, iar apelanta-contestatoare nu a justificat motivul pentru care se impune suspendarea acestei măsuri. Trebuie astfel avut în vedere că executarea de către apelantă a garanției contractuale printr-o acțiune în justiție este prohibită de prevederile art. 75 din Legea nr. 85/2014, iar formularea de către aceasta a unei acțiuni în despăgubiri conform art. 123 alin. (4) din lege nu este certă la acest moment și, în consecință, nu pot fi în mod rezonabil previzionate de către administratorul judiciar pierderi mai mari în ipoteza denunțării contractului decât în ipoteză menținerii acestuia.

Față de aceste considerente, temeinic a procedat judecătorul-sindic la respingerea cererii, așa încât apelul a fost respins ca neîntemeiat.

[3]. Efectele actelor de creanță cu cedare de debitor

Index tematic: insolvență

Legislație relevantă: art. 1.593, art. 1.599 Cod civil

Rezumatul problemei de drept:

Actele juridice de preluare a datoriei, prevăzute de art. 1.599 C. civ. nu se prezumă a fi titlu oneros. Nașterea unei obligații în sarcina debitoarei trebuia să rezulte în mod indubitabil dintr-un act sau fapt juridic, aceasta neputând fi presupusă. Nu operează de drept subrogarea noului debitor în drepturile creditorului deoarece potrivit art. 1.593 alin. (3) NCC, subrogația convențională trebuie să fie expresă și, pentru a fi opusă terților, trebuie constatată prin înscris, or, în actul de preluare creanță și actul adițional nu s-a inserat nicio clauză referitoare la subrogarea contestatoarei în drepturile creditorului.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția a II-a civilă

Decizia civilă nr. 116 din date de 23 martie 2022

Prin cererea înregistrată la data de 30.03.2021 pe rolul Tribunalului ... – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, sub numărul de dosar xxxx/xxx/2019/a9, creditoarea ACC Q.F. S.R.L. a formulat contestație împotriva măsurii lichidatorului judiciar al debitoarei P.A.C. S.R.L., CII X, de respingere a declarației sale de creanță, dispusă prin raportul de activitate nr. .../22.03.2021, publicat în BPI nr. .../23.03.2021.

Prin sentința nr. 628/2021, pronunțată la data de 21 decembrie 2021, Tribunalul ... a admis contestația împotriva măsurilor dispuse de lichidatorul judiciar în raportul de activitate nr. .../22.03.2021, publicat în BPI nr. .../23.03.2021, formulată de contestatoarea – creditoare ACC Q.F. S.R.L. în contradictoriu cu debitoarea P.A.C. S.R.L., prin lichidator judiciar CII X și intimații – creditori (membrii comitetului creditorilor) GTO P.S. S.R.L., C.T. SRL și D.Y I. S.R.L., cu consecința anulării măsurii lichidatorului judiciar din raportul nr. .../22.03.2021, și a dispus înscrierea contestatoarei în tabelul de creanțe cu suma de 204.605, 70 lei și compensarea sumei de 1.094,80 lei.

Prin încheierea de îndreptare eroare materială din 11.01.2022, tribunalul a dispus îndreptarea erorilor materiale strecurate în dispozitivul (minuta) sentinței nr. 628/2021, în sensul că a dispus înscrierea contestatoarei în tabelul de creanțe cu suma de 201.835,68 lei, după compensarea sumei de 1094,80 lei, în loc de „dispune înscrierea contestatoarei în tabelul de creanțe cu suma de 204.605,70 lei și compensarea sumei de 1094,80 lei”, cum greșit s-a consemnat și a obligat debitoarea la plata cheltuielilor de judecată în cuantum de 2200 lei, în loc de 20.200 lei, cum greșit s-a consemnat.

Împotriva sentinței precizate și a încheierilor de ședință din 09.11.2021 și 22.06.2021 a declarat apel în termen legal debitoarea P.A.C. S.R.L. – în faliment, prin lichidator judiciar CII X, solicitând admiterea apelului și, în principal, anularea hotărârii atacate, iar în subsidiar, schimbarea sentinței apelate, în sensul respingerii contestației formulate de creditoarea ACC Q.F. S.R.L., cu obligarea intimaților la plata cheltuielilor de judecată.

Analizând sentința atacată prin prisma criticilor formulate și a prevederilor legale incidente, Curtea a constatat că apelul este întemeiat, pentru motivele care urmează:

Pentru a solicita înscrierea la masa credală a debitoarei cu suma de 203.510,90 lei, contestatoarea-creditoare S.C. ACC Q.F. S.R.L. (fosta S.C. V.A.R. S.R.L.) a invocat ca temei contractul de preluare creanță cu cedare de debitor din 10.10.2018 și a actului adițional nr. 1 la acesta din 14.06.2019.

Curtea a observat că, prin contractul de preluare creanță cu cedare de debitor din 10.10.2018, contestatoarea S.C. V.A.R. S.R.L. – actuala SC ACC Q.F. S.R.L. – a convenit să preia toate obligațiile debitoarei S.C. P.A.C. S.R.L. – fosta S.C. V.A. S.R.L. – către terțul creditor S.C. R.L. S.R.L.

S-a stabilit astfel că SC V.A.R. S.R.L. – actuala S.C. ACC Q.F. S.R.L. – să ramburseze către SC R.L. S.R.L. suma totală de 1.202 613,65 lei în tranșe lunare pe o perioadă ce nu va depăși un an.

Prin actul adițional din 14.06.2019 s-a arătat că, în baza plăților parțiale efectuate, S.C. V.A.R. S.R.L. – actuala S.C. ACC Q.F. S.R.L. – datorează S.C. R.L. S.R.L. suma de 1.195.928,65 lei și, în aceste condiții, s-a convenit asupra divizării obligației de plată, în sensul ca debitul de 433.032,28 lei să rămână în patrimoniul debitorului S.C. V.A.R. S.R.L., iar debitul de 762.896,37 lei să fie transferat debitoarei SC V.A. S.R.L. – actuala debitoare aflată în insolvență SC P.A.C. S.R.L.

Creditoarea-contestatoare a susținut că actul juridic de preluare creanță cu cedare de debitor nu a fost unul cu titlu gratuit, ci a fost cu titlu oneros, la valoarea nominală a creditului, iar prin preluarea debitului s-a subrogat în dreptul creditorului cedent al debitoarei falite. Atât creditoarea contestatoare, cât și debitoarea insolventă și-au înregistrat în contabilitate actul de preluare de creanță.

A susținut că părțile au convenit ca preluarea de către contestatoare a unei părți din debit să se facă corelativ cu nașterea în patrimoniul contestatoarei a dreptului la restituirea sumei plătite în contul debitoarei falite, nefiind pusă problema preluării gratuite.

Analizând atât contractul de preluare creanță cu cedare de debitor din 10.10.2018, cât și actul adițional din 14.06.2019, Curtea a constatat că acestea nu conțin nicio clauză potrivit căreia, corelativ cu preluarea de către contestatoarea SC ACC Q.F. S.R.L. – fostă SC V.A.R. S.R.L.- a datoriei debitoarei SC P.A.C. S.R.L. – fostă SC V.A. S.R.L. – către terțul creditor SC R.L. S.R.L., urmează să se nască în sarcina debitoarei

obligația de a restitui contestatoarei sumele achitate de aceasta creditorului SC R.L. S.R.L.

În aceste condiții, sunt întemeiate susținerile apelantului lichidator judiciar că actul juridic de preluare creanță cu cedare de debitor a constituit în același timp și o liberalitate – un act cu titlu gratuit în favoarea debitoarei.

Astfel, prevederile art. 1.011 alin. (2) NCC se referă expres la donația indirectă, care constituie o liberalitate făcută cu intenția de a gratifica, dar care se înfăptuiește pe calea unui alt act juridic decât o donație, iar actul juridic încheiat de părți trebuie să îndeplinească numai condițiile de fond și de formă cerute de lege pentru acel act, precum și condițiile de fond, dar nu și de formă ale donației.

Pe de altă parte, Curtea a reținut că nașterea unei obligații în sarcina debitoarei SC P.A.C. S.R.L. – fosta SC V.A. S.R.L. – trebuia să rezulte în mod indubitabil dintr-un act sau fapt juridic, aceasta neputând fi presupusă.

În acest sens, art. 1.165 NCC prevede că obligațiile izvorăsc din contract, act unilateral, gestiunea de afaceri, îmbogățirea fără justă cauză, plata nedatorată, fapta ilicită, precum și din orice alt act sau fapt de care legea leagă nașterea unei obligații.

Nu au putut fi primite nici susținerile contestatoarei potrivit cărora odată cu operațiunea de preluare creanță cu cedare de debitor a avut loc și subrogarea sa în drepturile creditorului SC R.L. S.R.L., deoarece potrivit art. 1.593 alin. (3) NCC, subrogația convențională trebuie să fie expresă și, pentru a fi opusă terților, trebuie constatată prin înscris, or, după cum s-a menționat anterior, în actul de preluare creanță și actul adițional nu s-a inserat nicio clauză referitoare la subrogarea contestatoarei în drepturile creditorului S.C. R.L..R.L.

Curtea nu a putut primi nici apărările contestatoarei-intimate în sensul că obligația de restituire de către debitoare a sumelor către contestatoare a fost operată în evidența contabilă a ambelor părți, deoarece înregistrarea contabilă constituie doar o operațiune tehnico-materială de evidențiere a fluxurilor patrimoniale, și nu un izvor de drepturi și obligații; prin urmare, evidențierea contabilă nu poate consfinți nașterea unor drepturi sau obligații, în lipsa unui act sau fapt juridic anterior care să fi produs acest efect, conform prevederilor art. 1.165 NCC precizate.

În acest sens, art. 2 alin. (1) din Legea nr. 82/1991 definește contabilitatea ca o activitate specializată în măsurarea, evaluarea, cunoașterea, gestiunea și controlul activelor, datoriilor și capitalurilor proprii, precum și a rezultatelor obținute din activitatea persoanelor prevăzute la art. 1. În acest scop, contabilitatea trebuie să asigure înregistrarea cronologică și sistematică, prelucrarea, publicarea și păstrarea informațiilor cu privire la poziția financiară, performanța financiară și alte informații referitoare la activitatea desfășurată, atât pentru cerințele interne ale acestora, cât și în relațiile cu investitorii prezenți și potențiali, creditorii financiari și comerciali, clienții, instituțiile publice și alți utilizatori.

În aceste condiții, greșit a dat judecătorul-sindic eficiență concluziilor formulate prin raportul de expertiză contabilă întocmit în cauză, Curtea reținând în mod suplimentar că determinarea naturii și a efectelor actelor juridice încheiate între părțile litigiului nu intră în sfera de competență a expertului contabil.

Față de aceste considerente, Curtea a reținut că în mod greșit a procedat instanța de fond la admiterea contestației și înscrierea contestatoarei în tabelul de creanțe și, în consecință, a admis apelul, a schimbat în tot sentința și, pe fond, a respins ca neîntemeiată contestația.

[4]. Nu au calitate procesuală activă de a ataca hotărârea judecătoreului sindic de închidere a procedurii simplificate a insolvenței față de debitoare, de radiere a acesteia din evidențele ORC și de descărcare a lichidatorului preinșii creditori care nu au fost notificați, dacă acesta este primul act pe care aceștia în formulează în cadrul procedurii

Index tematic: Drept civil – Litigii cu profesioniștii – Legea insolvenței

Legislație relevantă: art. 42 alin. (3) teza a II-a și art. 99 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, legea insolvenței

Rezumatul problemei de drept:

Chiar prin raportare la dispozițiile art. 42 alin. (3) teza a II-a din Legea insolvenței, invocate chiar de către apelanți, conform cărora creditorii care nu au fost notificați potrivit prevederilor art. 99 alin. (1) sunt considerați de drept în termenul de depunere a cererilor de admitere a creanțelor, prin depunerea unei cereri de admitere la masa credală și vor prelua procedura în stadiul în care se afla în momentul înscrierii lor la masa credală, admițând, contrar celor analizate anterior, că aceștia ar deține o creanță certă, lichidă și exigibilă, cererea dumnealor a fost formulată după radierea societății, stadiul procedurii fiindu-le opozabil, astfel încât nu mai pot dobândi calitatea de creditori.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția a II-a civilă
Decizia civilă nr. 205 din data de 25 mai 2022

Curtea se va pronunța cu prioritate asupra excepției lipsei calității procesuale active a apelanților, invocată prin întâmpinare.

Pentru început, instanța subliniază faptul că orice acțiune în justiție trebuie să îndeplinească anumite condiții, printre care se află și aceea ca partea, în cazul de față pârâtă, să aibă calitate procesuală. Astfel cum se arată în art. 36 C. pr. civ., calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecării. Prin urmare, calitatea procesuală presupune existența unei identități între persoana reclamantului și cel ce este titularul dreptului afirmat (calitate procesuală activă), precum și între persoana pârâtului și cel ce este subiect pasiv în raportul juridic dedus judecării (calitate procesuală pasivă). Condiția calității procesuale prezintă o importanță considerabilă deoarece raportul de drept procesual nu se poate stabili decât între persoanele care își dispută dreptul în litigiu.

În acord cu prevederile art. 458 C. pr. civ., căile de atac pot fi exercitate numai de părțile aflate în proces care justifică un interes, în afară de cazul în care, potrivit legii, acest drept îl au și alte organe sau persoane.

Prin sentința nr. 392/6.09.2021, s-a dispus deschiderea procedurii generale a insolvenței debitoarei SC PVC SRL și în temeiul disp. art. 45 din lege, a fost desemnat administrator judiciar EC SPRL. Prin sentința nr. 515/3.11.2021, în temeiul disp. art. 145 alin. (1) lit. D) din Legea nr. 85/2014, a admis cererea administratorului judiciar EC

SPRL și a dispus intrarea în procedura simplificată și declanșarea procedurii de faliment a debitoarei PVC SRL și în temeiul dispozițiilor art. 45 din lege, fiind confirmat administratorul judiciar inițial, EC SPRL.

La data de 12.01.2022 lichidatorul judiciar EC SPRL a depus la dosar un raport de activitate prin care a solicitat să se dispună închiderea procedurii de faliment privind debitoarea, ca urmare a lipsei bunurilor în averea acesteia, societatea nu mai funcționează la sediul declarat, sens în care a atașat dovezile de comunicare și publicare în BPI nr. .../15.12.2021 a raportului de închidere, precum și decontul cheltuielilor cu facturile și chitanțele doveditoare.

Prin sentința nr. 20 din data de 20 ianuarie 2022, pronunțată de Tribunalul P., s-a dispus închiderea procedurii simplificate a insolvenței față de debitoarea SC PVC SRL și radierea acesteia din evidențele ORC, a fost descărcat lichidatorul judiciar EC SPRL și s-a dispus plata din fondul special de lichidare a sumei de 4000 lei onorariu lichidator și 600 lei cheltuieli de lichidare.

Apelanții nu au figurat ca părți în acest dosar.

Într-adevăr, conform dispozițiilor legale prevăzute în art. 99 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, avea obligația de a trimite o notificare tuturor creditorilor menționați în lista depusă de debitor în vederea aducerii la cunoștința acestora a termenelor limită pentru înregistrarea cererilor de admitere a creanțelor, precum și a altor informații arătate în art. 100 și art. 146 din Legea insolvenței. În cadrul cauzei înregistrate pe rolul Judecătoria P., sub nr. xxxxx/xxx/2018, prin sentința nr. 5282/29.06.2021, instanța de judecată a dispus admiterea cererii formulate de A cu privire la rezilierea contractului și a obligat debitoarea PVC SRL la plata următoarelor sume de bani către apelanți: 206.589 lei reprezentând contravaloarea lucrărilor rămase neexecutate și contravaloarea lipsei de folosință a imobilului pentru o perioadă de 25 de luni; despăgubiri în cuantum de 564 euro /lună, datorate de la data de 15.01.2020 și până la data plății efective a sumelor datorate și penalități de întârziere de 0,5% pe zi de întârziere. Această sentință nu era (și nu este nici în prezent) la data deschiderii procedurii (06.09.2021) definitivă, neputând constitui o creanță certă, lichidă și exigibilă, astfel încât să confere apelanților calitatea de creditori în procedura insolvenței deschise asupra debitoarei PVC SRL.

Pe de altă parte, chiar prin raportare la dispozițiile art. 42 alin. (3) teza a II-a din Legea insolvenței, invocate chiar de către apelanți, conform cărora creditorii care nu au fost notificați potrivit prevederilor art. 99 alin. (1) sunt considerați de drept în termenul de depunere a cererilor de admitere a creanțelor, prin depunerea unei cereri de admitere la masa credală și vor prelua procedura în stadiul în care se afla în momentul înscrierii lor la masa credală, admitând, contrar celor analizate anterior, că aceștia ar deține o creanță certă, lichidă și exigibilă, cererea dumnealor a fost formulată după radierea societății, stadiul procedurii fiindu-le opozabil, astfel încât nu mai pot dobândi calitatea de creditori.

Prin prisma celor ce preced, Curtea a admis excepția lipsei calității procesuale active a apelanților și a respins apelul, ca fiind formulat de persoane fără calitate procesuală activă. În raport de soluția adoptată cu privire la această excepție, Curtea nu mai putut analiza celelalte excepții invocate și nici criticile formulate pe calea apelului.

[5]. Cererea de atragere a răspunderii patrimoniale trebuie formulată anterior închiderii procedurii insolvenței, formularea ei ulterioară ducând la inadmisibilitatea cererii

Index tematic: Drept civil – Litigii cu profesioniștii – Procedura insolvenței

Legislație relevantă: art. 169-174 din Legea nr. 85/2014

Rezumatul problemei de drept:

În mod judicios a reținut judecătorul sindic că apelanta creditoare ar fi trebuit să formuleze cererea de antrenare a răspunderii anterior închiderii procedurii insolvenței, formularea ei ulterioară ducând la inadmisibilitatea cererii, câtă vreme hotărârile pronunțate de judecătorul sindic sunt executorii, iar prin închiderea procedurii, acesta este dezinvestit de la soluționarea oricăror altor chestiuni litigioase legate de insolvența societății.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția a II-a civilă

Decizia civilă nr. 20 din data de 7 februarie 2022

Potrivit art. 476 alin. (1) C. pr. civ., apelul exercitat în termen provoacă o nouă judecată asupra fondului, instanța de apel statuând atât în fapt, cât în drept. Așadar, efectul devolutiv al apelului, efect specific acestei căi de atac, constă în posibilitatea pe care o au părțile de a supune judecării în apel litigiul dintre ele în ansamblul său, cu toate problemele de fapt și de drept ce au fost ridicate în prima instanță, instanța de apel statuând atât în fapt, cât și în drept. În principiu, devoluțiunea este totală, completă. Ea este însă limitată de două reguli, exprimate prin adagiile: tantum devolutum quantum appellatum și tantum devolutum quantum iudicatum.

Efectul devolutiv nu vizează, cu necesitate, toate problemele de fapt și de drept care s-au pus înaintea primei instanțe, ci numai acelea care sunt criticate expres sau implicit de către apelant. Așadar, și în cazul apelului funcționează principiul disponibilității, astfel încât efectul devolutiv al apelului poate fi limitat prin voința apelantului care poate relua pretențiile sale din prima instanță în totalitate sau numai parțial. În acest sens, art. 477 alin. (1) C. pr. civ. prevede că instanța de apel va proceda la rejudecarea fondului în limitele stabilite, expres sau implicit, de către apelant, precum și e privire la soluțiile care sunt dependente de partea din hotărâre care a fost atacată.

Însă, în stabilirea întinderii devoluțiunii, trebuie să ne raportăm nu numai la cererea de apel, ci și la întâmpinarea intimatului, în acest sens art. 478 alin. (2) C. pr. civ. dispunând că părțile nu se vor putea folosi înaintea instanței de apel de alte motive, mijloace de apărare și dovezi decât cele invocate la prima instanță sau arătate în motivarea apelului ori în întâmpinare. În cazul în care apelantul nu precizează că limitează efectul devolutiv al apelului la anumite soluții din dispozitivul hotărârii primei instanțe ori când această limitare nu rezultă din cererea de apel, devoluțiunea operează cu privire la întreaga cauză, pentru toate problemele de fapt și de drept deduse judecării în fața primei instanțe.

Cu toate că judecătorul sindic a respins cererea de atragere a răspunderii patrimoniale formulată de reclamanta – creditoare AJFPP, în contradictoriu cu pârâțul CC, cu privire la procedura insolvenței societății debitoare CII SRL, ca inadmisibilă, apelanta nu a adus critici cu privire la inadmisibilitatea unei astfel de acțiuni după

Închiderea procedurii insolvenței asupra debitoarei, ci a învederat că, pe fond, sunt întrunite condițiile atragerii răspunderii; or, obiectul căilor de atac nu mai este pretenția concretă a reclamantului, ci chiar hotărârea judecătorească atacată, astfel încât, Curtea va analiza cu prioritate, dacă o asemenea acțiune este admisibilă sau nu.

Din interpretarea și analiza prevederilor art. 169-174 din Legea nr. 85/2014, privitoare la antrenarea răspunderii patrimoniale a membrilor organelor de conducere a societății aflate în insolvență ori a altor persoane care, prin faptele lor au cauzat insolvența societății, condițiile în care se poate dispune antrenarea, titularii cererii și modul de executare a hotărârilor pronunțate în temeiul acestor dispoziții legale, rezultă că aceste cereri se formulează și se soluționează în cadru dosarului de insolvență formulat pentru societatea falită, fiind o procedură contencioasă ce vizează aspecte legale de insolvență societății și culpa celor vinovați de producerea ei.

Datorită acestor caracteristici ale cererii de antrenare, aceasta intră în competența de soluționare a judecătorului sindic, fiind analizată prin prisma elementelor rezultate din parcurgerea etapelor prevăzute de lege în desfășurarea procedurii insolvenței, doar executarea silită a hotărârilor pronunțate asupra acestor cereri putând avea loc în afara procedurii insolvenței.

Drept urmare, aceste cereri trebuie a fi formulate atât timp cât procedura insolvenței societății este în curs de desfășurare deoarece, ca efect al închiderii, judecătorul sindic și ceilalți participanți la procedură sunt descărcați de orice îndatorire și obligații legate de procedură, fapt care duce și la încetarea atribuțiilor judiciare legate de orice altă chestiune litigioasă ce vizează aspecte legate de insolvența societății și culpa persoanelor ce au produs această stare de insolvență.

În consecință, în mod judicios a reținut judecătorul sindic că apelanta creditoare ar fi trebuit să formuleze cererea de antrenare a răspunderii anterior închiderii procedurii insolvenței, formularea ei ulterioară ducând la inadmisibilitatea cererii, câtă vreme hotărârile pronunțate de judecătorul sindic sunt executorii, iar prin închiderea procedurii, acesta este dezînzestit de la soluționarea oricăror altor chestiuni litigioase legate de insolvența societății.

Întrucât acțiunea este inadmisibilă, cum în mod legal a stabilit judecătorul sindic, Curtea nu poate analiza motivele de apel care vizează temeinicia acesteia.

În baza art. 480 alin. (1) C. pr. civ., Curtea a respins apelul, ca nefondat,

[6]. Întocmire de către lichidatorul judiciar a unui raport rectificat asupra fondurilor obținute din lichidare și din încasarea de creanțe, precum și un plan rectificat de distribuire între creditori

Index tematic: Insolventa

Legislație relevantă: art. 442 Noul Cod de procedură civilă

Rezumatul problemei de drept:

Potrivit prevederilor art. 442 NCPC, lichidatorul judiciar beneficiază de dreptul de a rectifica propriile acte procedurale întocmite în măsura în care apreciază ca s-a produs vreo eroare materială.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția a II-a civilă
Decizia civilă nr. 192 din data de 11 mai 2022

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului D.- Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, ca dosar asociat, sub nr. xxxx/xxx/2016/a12, la data de 10.12.2021, contestatoarea-creditoare Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice P. prin Administrația Județeană a Finanțelor Publice D., în contradictoriu cu practicianul în insolvență V.I. SPRL, în calitate de lichidator judiciar al debitoarei Societatea O.T. S.R.L. societate în faliment, înregistrată la ORC sub nr. .../.../1991, CUI-..., a formulat contestație, solicitând ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună refacerea planului de distribuire și distribuirea sumelor conform prevederilor Legii nr. 85/2014.

În motivarea cererii, contestatoarea-creditoare a arătat că, în mod eronat, lichidatorul judiciar a procedat la distribuirea sumei în quantum de 306.435 lei, din care 118.166,84 lei, creanța înscrisă în tabelul definitiv și suma de 188.269 lei, reprezentând accesorii pretinse de către K.I.P.I. Luxemburg (Cesionar I.B.), în condițiile în care nu s-a făcut justificarea acestei sume.

Prin sentința nr. 29 din 01 februarie 2022 Tribunalul D. a admis contestația formulată de contestatoarea-creditoare și a anulat raportul rectificat privind fondurile obținute din lichidare pentru debitoarea O.T. S.A. înregistrat sub nr. x/25.01.2021, publicat în B.P.I. nr. x/26.11.2021, precum și planul de distribuire nr. 1 – rectificat, înregistrat sub nr. y/25.01.2021, publicat în B.P.I. nr. y/26.11.2021.

Pentru a pronunța aceasta soluție, tribunalul a reținut că întocmirea ulterioară, pentru realizarea aceleiași operațiuni de distribuire, a unui nou așa-zis „**raport rectificat**” și a unui nou așa-zis „**plan de distribuire nr. 1 rectificat**”, în condițiile în care, în BPI, fuseseră publicate și, implicit, comunicate părților în procedură, raportul și planul de distribuire întocmite cu o zi mai înainte, respectiv la data de 24.11.2021, în lipsa oricărui temei legal care să permită o astfel de operațiune de „**rectificare**” reprezintă o situație de natură să atragă în mod evident nelegalitatea actelor contestate cu consecința anulării acestora, chiar dacă prin acestea lichidatorul judiciar a urmărit anularea efectelor erorilor comise la întocmirea planului de distribuire inițial și a raportului în care a fost detaliată această operațiune.

Cu alte cuvinte, indiferent de erorile comise de către lichidatorul judiciar la întocmirea raportului și a planului de distribuire inițiale, eventuala corectare a acestor erori nu se mai putea realiza decât prin hotărâre dată de judecătorul sindic în soluționarea unei eventuale contestații formulată în procedura prevăzută de dispozițiile art. 160, alin. (5) din Legea nr. 85/2014, și nu prin așa-zisa „**rectificare**” a acestor acte, operațiune neprevăzută de lege și realizată astfel nelegal de către lichidatorul judiciar.

Examinând sentința apelată prin prisma criticilor formulate, a actelor din dosar și a dispozițiilor legale incidente în cauză, Curtea a reținut că apelul este fondat așa cum se va preciza în continuare:

Potrivit art. 40 din Legea nr. 85/2014, lichidatorul judiciar are calitatea de organ desemnat de lege pentru a aplica procedura de insolvență, calitate în care este obligat să realizeze în condițiile legii drepturile și obligațiile celorlalți participanți la aceste acte și operațiuni.

Întrucât potrivit art. 342 din Legea nr. 85/2014, prevederile acesteia se completează, în măsura compatibilității, cu C. pr. civ., sunt incidente în cauza prevederile art. 442 NCPC, astfel încât lichidatorul judiciar beneficiază de dreptul de a rectifica